

Mgr. Ing. Jindřich Hroch

Advokát

1)

Nejvyšší soud České republiky
prostřednictvím

Krajského soudu v Hradci Králové
Československé armády 218/57
502 08 Hradec Králové

V Praze, dne 23.1.2012

Ke sp. zn.: 42 Cm 23/2006

Naše sp. zn. HAR S 01

2)

Dovolatel:

J.F.WORLD BROKERS s.r.o.
IČ: 629 12 143
se sídlem Praha 5, Na Křemínku 667

Právně zastoupen:

JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, se sídlem Resslova
1253, Hradec Králové 50002

Žalovaný č. 1:

Město Harrachov
IČ: 002 75 697
se sídlem: Harrachov 150, PSČ 512 46

Právně zastoupen:

Mgr. Ing. Jindřichem Hrochem, advokátem, se sídlem
Bohuslava ze Švamberka 1284/12, Praha 4

Žalovaný č. 2:

Česká republika – Ministerstvo financí
IČ: 00006947
se sídlem Letenská 15, 118 01 Praha 1

Právně zastoupen:

JUDr. Václavem Mrzenou, advokátem, se sídlem Svobodova
136/9, Praha 2

3)

Žaloba o zaplacení 16.799.909,- Kč s přísl.

Dovolání žalovaného č. 1 proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2011,
č.j.: 9 Cmo 489/2008-959

Návrh na odklad vykonatelnosti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2011,
č.j.: 9 Cmo 489/2008-959

Poplatek za dovolací řízení bude zaplacen na výzvu soudu

Dvojmo
Bez příloh

Mgr. Ing. Jindřich Hroch, advokát
Bohuslava ze Švamberka 1284/12, Praha 4
IČ: 70055360 DIČ: CZ7403183645
zapsán v ČAK pod ev. č. 10853
e-mail: jindrich.hroch@centrum.cz

I.

Žalovanému č. 1 byl dne 3.1.2012 doručen rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2011, č.j.: 9 Cmo 489/2008-959, kterým byl částečně změněn rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2.6.2008, č.j.: 42 Cm 23/2006-728.

Žalobce (dále jen „Dovolatel“) tímto podává proti výše uvedenému **rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2011, č.j.: 9 Cmo 489/2008-959** (dále jen „Rozsudek“)

dovolání,

kterým napadá Rozsudek v níže uvedeném rozsahu:

- výrok č. I. Rozsudku s výjimkou té části, ve které byla žalovanému č. 2 uložena povinnost zaplatit se žalovaným č. 1 žalobci částku 16.799.909,- Kč, do tří dnů od právní moci Rozsudku s tím, že plněním jednoho z nich zaniká povinnost druhého, a části, kde je uvedeno, že žalobce a žalovaný č. 2 nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení (tj. žalovaný č. 1 upřesňuje, že napadá celý výrok č. I. Rozsudku, ohledně kterého je vůči němu dovolání subjektivně přípustné), a
- výrok č. II. Rozsudku v té části, ve které byla žalovanému č. 1 uložena povinnost zaplatit žalobci do tří dnů ode dne právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů odvolacího řízení a dovolacího řízení ve výši částky 595.440,- Kč.

Přípustnost dovolání dovozuje Dovolatel z ustanovení **§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.** Dovolání je podáno z důvodu uvedeného v ustanovení **§ 241a odst. 2 b) o.s.ř.**, Rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolatel však upozorňuje, se znalostí ustanovení **§ 237 odst. 3 o.s.ř.**, že řízení je rovněž postiženo zásadními vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Dovolatel spatřuje otázku zásadního významu zejména v tom, že Rozsudek řeší otázky, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny a zároveň řeší právní otázku, která je soudy rozhodována rozdílně. Dále Dovolatel uvádí, že předmětný Rozsudek zároveň řeší právní otázku v rozporu s konstantní judikaturou.

II.

Spor se vede na základě žaloby o zaplacení 16.799.909,- Kč s přísl., kterou se žalobce (původně Agrobanka Praha, a.s.) domáhá vrácení úvěru poskytnutého na základě úvěrové smlouvy č. 415 uzavřené dne 4.1.1993 mezi Agrobankou Praha, a.s. jako věřitelem a původním žalobcem a státním podnikem Crystalex, státní podnik " v likvidaci " (IČ: 00012424, vymazán z obchodního rejstříku dne 30.9.2010), jako dlužníkem a původně žalovaným č. 4 (dále jen „**Úvěrová smlouva**“). Úvěr na základě Úvěrové smlouvy byl státnímu podniku Crystalex, s.p. poskytnut před tím, než došlo k jeho privatizaci na základě privatizačního projektu č. 23868 (dále jen „**Privatizační projekt**“), a rovněž závazek vrátit poskytnutou částku vznikl státnímu podniku Crystalex, s.p. před jeho privatizací. Na základě Privatizačního projektu přešla na Fond národního majetku (nyní Českou republiku – Ministerstvo financí) část privatizovaného majetku státního podniku Crystalex, s.p. Následně, na základě dohody o bezúplatném převodu majetku uzavřené dne 1.8.1993 mezi Fondem národního majetku, jako převodcem a Dovolatelem, jako nabyvatelem, přešla část majetku státního podniku Crystalex, s.p. na Dovolatele (dále jen „**Dohoda o převodu**“).

Na základě Dohody o převodu (dle znění jejího článku I.) byl na Dovolatele převeden dům č.p. 96 se stav. par. č. 49 o výměře 1418 m² v k.ú. Harrachov, stavby obytných domů na stav. par. č. 1028/128 v k.ú. Harrachov a historická sbírka sklárny Harrachov včetně výpůjček a zákresových knih.

V souladu s konstantní judikaturou, na kterou navázal i Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 29.3.2011, č.j.: 32 Cdo 2858/2010-914, vydaném v tomto řízení, byl dovolacím soudem vyjádřen závazný právní názor, že k převodu privatizovaného majetku z Fondu národního majetku („státu“) na Dovolatele mohlo dojít pouze na základě Dohody o převodu. Nebyl-li závazek v Dohodě o převodu uveden, pak práva a závazky, která přecházejí spolu s privatizovaným majetkem, určuje ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby (dále jen „Zákon“). Dále dovolací soud vyslovil závazný první názor v tom smyslu, že vzhledem k tomu, že nabyvatelem majetku, příp. i závazku z Úvěrové smlouvy, byla obec, je třeba úkony učiněné starostou obce v souvislosti s nabytím a převzetím majetku (i závazku) posoudit podle příslušných ustanovení zákona o obcích, ve znění účinném k datu, kdy tyto úkony byly učiněny.

Odvolací soud (tj. Vrchní soud v Praze), v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu, se měl zabývat a posoudit následující čtyři otázky:

1. zda závazek Úvěrové smlouvy přešel na Fond národního majetku,
2. zda závazek z Úvěrové smlouvy byl uveden ve Smlouvě o převodu;
3. pokud závazek nebyl uveden ve Smlouvě o převodu, měl posoudit, zda mohl přejít dle § 15 odst. 1 Zákona; a
4. zda k nabytí a převzetí majetku (popř. závazku z Úvěrové smlouvy) došlo v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o obcích.

Odvolací soud se však výše uvedeným závazným právním názorem dovolacího soudu neřídil, nesprávně právně posoudil danou věc, a rozhodl v rozporu s konstantní judikaturou.

Odvolací soud se žádným relevantním způsobem nezabýval tím, zda závazek z Úvěrové smlouvy mohl přejít na Dovolatele na základě Smlouvy o převodu, když Smlouvu o převodu ani jako důkaz neprovedl, a Smlouva o převodu a ani jiná smlouva neobsahovala žádnou zmínku o závazku vyplývajícím z Úvěrové smlouvy. Dále odvolací soud došel k nesprávnému právnímu posouzení věci, když pravděpodobně dovodil (k tomu Dovolatel uvádí, že odůvodnění Rozsudku je nejasné a zmatečné), že závazek z Úvěrové smlouvy přešel na Dovolatele dle § 15 odst. 1 Zákona. K tomu Dovolatel uvádí, že prostředky poskytnuté na základě Úvěrové smlouvy byly použity státním podnikem Crystalex, s.p. (žalovaným č. 4) na zaplacení pojistného a odvod mezd ve prospěch státního rozpočtu, což je v daném řízení nesporné, tudíž závazek z Úvěrové smlouvy nemohl „souviset s privatizovaným majetkem“ a tedy přejít na Dovolatele. Konečně se odvolací soud rovněž v rozporu s konstantní judikaturou řádně nezabýval nedostatkem souhlasu zastupitelstva obce (Dovolatele) s nabytím a převzetím majetku (popř. závazků z Úvěrové smlouvy), ačkoli nedostatek souhlasu zastupitelstva obce měl již v roce 1993 za důsledek absolutní neplatnost takového úkonu (viz. zejména nález Ústavního soudu, IV. ÚS 576/2000 ze dne 12.04.2001). Dovolatel tedy uvádí, že se nikdy nestal dlužníkem z Úvěrové smlouvy.

Vrchní soud se ani nezabýval skutečností, že dle tvrzení žalobce, jak je uvedeno v jeho odvolání ze dne 24.11.1994, hradil úroky z poskytnutého úvěru dle Úvěrové smlouvy dne 30.4.1994 žalovaný č. 3 (Crystalex a.s. „v likvidaci“). Crystalex a.s. „v likvidaci“ tedy dle tvrzení žalobce hradil úroky z poskytnutého úvěru více jak 9 měsíců poté, co závazek z Úvěrové smlouvy měl údajně přejít na Dovolatele (ke dni 1.8.1993). Dovolatel tak uvádí, že Crystalex a.s. „v likvidaci“ tímto částečným plněním uznal svůj závazek z Úvěrové smlouvy dle § 407 odst. 2 obchodního zákoníku.

Odvolací soud (a rovněž Krajský soud v Hradci Králové, jako soud prvního stupně v rozsudku ze dne 2.6.2008, č.j.: 42 Cm 23/2006-728) tedy v rozporu se závazným právním názorem dovolacího soudu, a v rozporu s konstantní judikaturou nesporně právně posoudil převzetí (přechod) závazku z Úvěrové smlouvy, když zejména chybně dovodil, že neměl povinnost posoudit a zabývat se případnou absolutní neplatností nabytí a převzetí majetku (popř. i závazku z Úvěrové smlouvy) z důvodu absence souhlasu zastupitelstva obce (Dovolatele) s převzetím závazku.

III.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2.6.2008, č.j.: 42 Cm 23/2006-728 (dále jen „**Rozsudek KS**“), bylo o žalobě rozhodnuto následovně:

- I. Žalovaný č. 1 je povinen uhradit žalobci částku 16.799.909,- Kč s 25% úrokem z prodlení p.a. jdoucím od 1.4.1994 do zaplacení a k rukám advokáta žalobce na nákladech řízení částku 2.299.391,80 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se vůči žalovanému č. 2 zamítá.
- III. Žalobce je povinen uhradit žalovanému č. 2 k rukám jeho advokáta na nákladech řízení částku 297.401,20 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žaloba se vůči žalovanému č. 3 zamítá.
- V. Žalobce je povinen uhradit žalovanému č. 3 k rukám jeho advokáta na nákladech řízení částku 1.379.668,- Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.
- VI. Žaloba se vůči žalovanému č. 4 zamítá.
- VII. Žalobce je povinen uhradit žalovanému č. 4 k rukám jeho advokáta na nákladech řízení částku 2.051.601,20 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Proti Rozsudku KS podali žalobce a Dovolatel odvolání, o kterých bylo rozhodnuto rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24.3.2010, č.j.: 9 Cmo 489/2008-803, ve znění jeho opravného usnesení ze dne 12.4.2010, č.j.: 9 Cmo 489/2008-814. V průběhu odvolacího řízení byla vzata zpět žaloba podaná proti žalovanému č. 3 (Crystalex a.s.). Na základě dovolání Dovolatele a žalovaného č. 2 byl **rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29.3.2011, č.j.: 32 Cdo 2858/2010-914**, zrušen první výrok výše uvedeného rozsudku Vrchního soudu s výjimkou té části, kterou byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o zamítnutí žaloby o zaplacení úroku z prodlení proti žalovanému č. 2, dále třetí a pátý výrok, a věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Vůči žalovanému č. 4 bylo řízení pravomocně skončeno (Dovolatel uvádí, že žalovaný č. 4 byl nadto ke dni 30.9.2010 vymazán z obchodního rejstříku).

Následně, po zrušení původního rozsudku Vrchního soudu Nejvyšším soudem, byl Vrchním soudem v Praze dne 1.11.2011 vydán rozsudek pod č.j.: 9 Cmo 489/2008-959, kterým bylo ve věci rozhodnuto následovně:

- I. Rozsudek se v bodu I. výroku a v bodu II. výroku v části, ve které byla žaloba zamítnuta proti žalovanému č. 2 v rozsahu 16.799.909,- Kč, mění tak, že žalovaný č. 1 a č. 2 jsou povinni zaplatit žalobci částku 16.799.909,- Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku s tím, že plněním jednoho z nich zaniká povinnost druhého. Dále je žalovaný č. 1 povinen zaplatit žalobci 25% úrok z prodlení z částky 16.799.909,- Kč od 1.4.1994 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku. Bod I. výroku v části týkající se nákladů řízení a bod III. výroku se mění tak, že žalovaný č. 1 je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení 1.542.391,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku; žalobce a žalovaný č. 2 nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalovaný je povinen do tří dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů odvolacího řízení a dovolacího řízení

ve výši částky 595.440,- Kč. Žalobce a žalovaný č. 2 nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů odvolacího řízení a dovolacího řízení.

IV.

A/ Dovolatel spatřuje přípustnost dovolání podle ustanovením § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 237 odst. 3 o.s.ř. předně v tom, že v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu nebyly doposud řešeny níže uvedené otázky:

1. Může na základě dvoustranného právního úkonu přejít na nabyvatele (Dovolatele) konkrétní závazek, který nesouvisí s převáděným majetkem v privatizaci ve smyslu § 15 odst. 1 Zákona, a který není ve smlouvě žádným způsobem specifikován?

V souladu s konstantní judikaturou (viz. např.: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.1.2007, sp. zn.: 29 Odo 1239/2006, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.9.2008, sp. zn.: 29 Odo 1501/2006 a stanovisko obchodního a občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12.4.1994, sp. zn.: Opjn 1/93 a Cpjn 102/93) je právním důvodem nabytí privatizovaného majetku (včetně případných závazků) dvoustranný právní úkon, a nikoli samotný privatizační projekt. Tento názor sdílí i Nejvyšší soud České republiky ve svém rozsudku ze dne 29.3.2011, č.j.: 32 Cdo 2858/2010-914, který byl vydán v této věci.

Zásadní pochybení odvolacího soudu spatřuje Dovolatel v tom, že odvolací soud v Rozsudku dospěl k závěru, že závazek z Úvěrové smlouvy přešel na Dovolatele, ačkoli nebyl žádným způsobem specifikován v Dohodě o převodu (tj. dvoustranném právním úkonu) a ani nesouvisel s privatizovaným majetkem ve smyslu § 15 odst. 1 Zákona.

Prostředky dle Úvěrové smlouvy byly státním podnikem Crystalex, s.p. použity na zaplacení pojistného a odvod mezd ve prospěch státního rozpočtu, což je mezi účastníky nesporné. Rovněž ze žádosti státního podniku Crystalex, s.p. ze dne 30.12.2003 o poskytnutí úvěru vyplývá, že úvěr byl žádán pro účely „profinancování časového výkyvu stavu oběžných prostředků.“

Dohoda o převodu se o převodu závazků zmiňuje pouze obecně, a to v článku II. V článku II. Dohody o převodu, kterou ani odvolací soud neprovedl jako důkaz, je obsažena formulace: „Strana převádějící touto dohodou převádí bezúplatně majetek uvedený v čl. I. této dohody se všemi právy a povinnostmi k němu se vztahujícími na stranu přejímající a strana přejímající jej do svého vlastnictví přejímá.“ Specifikace převáděného majetku je uvedena v článku I. Dohody o převodu (dům č.p. 96 se stav. par. č. 49 o výměře 1418 m² v k.ú. Harrachov, stavby obytných domů na stav. par. č. 1028/128 v k.ú. Harrachov a historická sbírka sklárny Harrachov včetně výpůjček a zákresových knih – dále jen „Majetek“), když neobsahuje žádný závazek. **Z Dohody o převodu tedy vyplývá, že na Dovolatele mohly přejít pouze závazky vztahující se k Majetku.**

Z ustanovení § 15 odst. 1 Zákona pak vyplývá, že: „S vlastnickým právem k privatizovanému majetku přecházejí na jeho nabyvatele i jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem.“ Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že na Dovolatele mohly přejít pouze závazky související s privatizovaným majetkem (tj. Majetkem, jak je specifikován výše).

Vzhledem k tomu, že předmětem převodu dle Dohody o převodu a tedy privatizovaným majetkem byl Majetek (tj. dům č.p. 96 se stav. par. č. 49 o výměře 1418 m² v k.ú. Harrachov, stavby obytných domů na stav. par. č. 1028/128 v k.ú. Harrachov a historická sbírka sklárny Harrachov včetně výpůjček a zákresových knih), když prostředky poskytnuté na základě Úvěrové smlouvy byly použity na zaplacení pojistného a odvod mezd

ve prospěch státního rozpočtu, je tedy jednoznačné, že závazek z Úvěrové smlouvy se nevztahoval a ani nesouvisel s převáděným (privatizovaným) majetkem.

Nejvyšší soud České republiky ve zrušujícím rozsudku v této souvislosti výslovně uvedl: „Pro posouzení nároku žalobkyně je proto rozhodující, zda závazek ze smlouvy o úvěru, přešel-li na Fond, byl z Fondu převeden na žalovaného 1). K převodu mohlo dojít jedině smlouvou uzavřenou mezi Fondem a žalovaným 1). V projednávané věci tak právním důvodem převodu závazku mohla být jen dohoda o převodu, k níž byl sepsán zápis o převzetí majetku. Nebyl-li závazek v dohodě o převodu uveden, pak práva a závazky, které přecházejí spolu s privatizovaným majetkem, určuje ustanovení § 15 odst. 1 zákona.“

Vrchní soud v Praze v Rozsudku sice na listu č. 6 tento závazný právní názor Nejvyššího soudu uvedl („Proto pro posouzení nároku žalobce je směrodatné, zda závazek ze smlouvy o úvěru přešel na Fond a zda byl z Fondu převeden na žalovaného č. 1), k čemuž mohlo dojít jen smlouvou mezi Fondem a žalovaným č. 1. Právním důvodem závazku mohla být jen dohoda o převodu, k níž by sepsán zápis o převzetí majetku. Nebyl-li závazek uveden v dohodě o převodu, pak rozsah práv a závazků, jež přecházejí spolu s majetkem nutno dovodit postupem dle § 15 odst. 1 zákona.“). Vrchní soud v Rozsudku však již tento závazný právní názor dále nereflektoval, když se žádným relevantním způsobem nezabýval obsahem Smlouvy o převodu, pouze na listu č. 8 bez bližšího odůvodnění uvedl, že “Byla současně splněna podmínka převodu tohoto závazku na žalovaného č.1) smlouvou ze dne 1.8.1993 vzhledem k souvislosti výše uvedeným.“), ačkoli Smlouvu o převodu opětovně k důkazu neprovedl a ani výše v odůvodnění Rozsudku se k tomuto žádným relevantním způsobem nevyjadřuje, a dále nepřiměřeným rozšiřujícím výkladem založeným na domněnkách a volné úvaze soudu (nikoli na konkrétních důkazech) nekomplexně a nesrozumitelně dovodil, že závazek z Úvěrové smlouvy na Dovolatele přešel.

2. Může na základě § 15 odst. 1 Zákona přejít na nabyvatele závazek, který nesouvisí s privatizovaným majetkem, avšak soud na základě použití rozšiřujícího výkladu došel k závěru, že závazek přesto přešel?

Jak bylo uvedeno výše, Vrchní soud se měl zabývat otázkou, zda závazek z Úvěrové smlouvy přešel na Dovolatele na základě Smlouvy o převodu, popř. na základě ustanovení § 15 odst. 1 Zákona. Jak bylo výše uvedeno, závazek nebyl ve Smlouvě o převodu specifikován (ani se k převáděnému Majetku nevztahoval), a ani nesouvisel s převáděným privatizovaným majetkem dle § 15 odst. 1 Zákona.

Přes výše uvedené Vrchní soud přesto došel k závěru, že závazek z Úvěrové smlouvy na Dovolatele přešel. Vrchní soud v odůvodnění Rozsudku (list č. 7 a 8) odkazuje správně na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16.10.2002, sp. zn.: 29 Odo 173/2002, avšak nesprávně jej interpretuje. V předmětném rozsudku dovolací soud při interpretaci ustanovení § 15 odst. 1 Zákona došel k závěru: „Samotná otázka, zda konkrétní závazek či právo souvisí s privatizovaným majetkem, je otázkou skutkového zjištění, nikoli otázkou právní. Zákon nehovoří o přímé či nepřímé souvislosti, jak se pokouší rozlišovat dovolatel, a neklasifikuje ani souvislost závazku s majetkem, zda vznikl z činnosti privatizované jednotky anebo dokonce tak, že „organizátor dražby takovýto závazek k určité dražené provozní jednotce přiřadí“. Dovolací soud dovozuje, že rozhodující je, zda závazek souvisí s privatizovaným majetkem, bez ohledu na to, v čem tato souvislost spočívá, resp. čím je tato souvislost dána (např. předmětem činnosti nebo organizačním začleněním či souvislostí s jinou organizační jednotkou nebo finančním propojením s takovou jednotkou apod.). Zpravidla půjde o souvislost ekonomickou, resp. organizačně-ekonomickou, jak tomu bylo v daném případě.“

Dovolací soud tedy ve výše uvedeném rozsudku uvádí, že rozhodující je, zda závazek souvisí s privatizovaným majetkem, bez ohledu na to, v čem tato souvislost spočívá, resp. čím je tato souvislost dána, a že zpravidla půjde o souvislost ekonomickou, resp.

organizačně-ekonomickou. Skutkové okolnosti daného sporu, ve kterém byl vydán shora zmíněný rozsudek, však byly odlišné od tohoto sporu – nebylo jednoznačné, pro jaký účel byly prostředky použity, a žalovaný závazek výslovně uznal. V tomto sporu je jednoznačné, že úvěrové prostředky byly použity pro účel zcela nesouvisející s převáděným Majetkem (zaplacení pojistného a odvod mezd ve prospěch státního rozpočtu nemohlo souviset s převáděnými nemovitými a movitými věcmi), proto tedy v tomto případě neexistuje žádná souvislost převáděného Majetku se závazkem z Úvěrové smlouvy (ani ekonomická, resp. organizačně-ekonomická), a závazek z Úvěrové smlouvy ani ve smyslu výše uvedeného rozsudku nemohl na Dovolatele přejít.

Vrchní soud dále ve svém odůvodnění odkazuje na listu č. 8 Rozsudku opětovně, v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu a konstantní judikaturou, na obsah privatizačního projektu, který však nemůže být právním titulem pro přechod předmětného závazku, z tohoto důvodu je právní názor Vrchního soudu nesprávný a v rozporu s konstantní judikaturou.

Následně Vrchní soud v odůvodnění Rozsudku konstatuje, že „S ohledem na výše uvedené zjištění soudu na tomto místě uzavřel, že předmětný závazek původního žalovaného č.4) z úvěrové smlouvy č. 415 na žalovaného č.1) přešel, neboť lze dovodit souvislost mezi tímto závazkem a převáděným majetkem.“ Vrchní soud se však odvolává pouze na privatizační dokumenty, které nemohly být titulem k převodu závazku. Dále Vrchní soud bez jakékoli souvislosti a odůvodnění uvádí: “Byla současně splněna podmínka převodu tohoto závazku na žalovaného č.1) smlouvou ze dne 1.8.1993 vzhledem k souvislosti výše uvedeným.”.

Dovolatel tak uvádí, že Vrchní soud nezaložil své rozhodnutí na žádných relevantních skutečnostech a důkazech, když nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího soudu a konstantní judikaturu tím, že při posouzení přechodu závazku na Dovolatele vycházel pouze z privatizačních dokumentů. Vrchní soud dále své rozhodnutí řádně nezduvodnil, když odůvodnění je nesystematické, nesrozumitelné a ve svém důsledku založené na domněnkách a volné úvaze soudu. Z důvodu, že Vrchní soud vycházel pouze z privatizačních dokumentů, a nikoli Smlouvy o převodu, nesprávně právně posoudil danou věc.

3. Je povinností soudu zkoumat z úřední povinnosti (ex offio) neplatnost smlouvy, resp. převzetí závazku, v případě, že dovolatel v řízení před soudem prvního stupně namítne, že uzavření smlouvy nepředcházel souhlas příslušného orgánu obce, byť tento orgán obce nesprávně označil?

Dovolatel uvádí, že podmínkou platnosti přechodu závazku na Dovolatele v rozhodné době (tj. 1.8.1993), bylo schválení tohoto přechodu zastupitelstvem Dovolatele, když důsledkem absence tohoto souhlasu byla a je absolutní neplatnost takového přechodu (převzetí) závazku.

Výše uvedené vyplývá zejména z nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 576/2000 ze dne 12.04.2001, ve kterém je uvedeno: „*Působnost obecního zastupitelstva upravoval dnes již zrušený zákon o obcích č. 367/1990 Sb. zejména v ustanovení § 36 a 36a, postavení starosty pak v §§ 52-55. Je pravdou, že v něm nebylo přítomno obdobné pregnantní ustanovení, jakým je dnešní § 103 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, které právní úkony starosty vyžadující schválení zastupitelstvem obce, provedené bez takového předchozího schválení, výslovně označuje jako od počátku neplatné. Ústavní soud je však přesvědčen, že tato zásada byla přítomna i v právní úpravě dřívější a vyplývala přímo z již zmíněného čl. 101 Ústavy. Starosta obce podle dřívější ani současné úpravy nemohl a nemůže vytvářet sám vůli obce, ale pouze mohl a může tuto vůli navenek sdělovat a projevovat. Jakkoli tedy obecné právní vědomí přisuzuje starostovi obce rozsáhlá oprávnění, opak byl a je skutečností. Starosta obce tedy nemohl platně učinit úkon závažným způsobem ohrožující majetek obce bez platného rozhodnutí obecního zastupitelstva, případně rady*

obce.“ Shodný názor zastává rovněž Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 14.10.2009, sp. zn.: 28 Cdo 805/2009.

Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu ze dne 12.04.2001, IV. ÚS 576/2000, pak dále jednoznačně konstatoval, že nedostatek souhlasu příslušného orgánu obce způsobuje absolutní neplatnost („Absence takového rozhodnutí zakládá absolutní neplatnost úkonu starosty. Ústavní soud v této souvislosti pouze připomíná, že obdobná byla i judikatura prvorepublikového Nejvyššího správního soudu, která za vůli obce pokládala, nebyl-li prokázán opak, to, co bylo vyjádřeno v usnesení příslušného orgánu obce“). Dále Ústavní soud v nálezu II.ÚS 91/98 ze dne 16.09.1998 uvedl, že „Pro absolutní neplatnost je dále charakteristické, že nastává přímo ze zákona (ex lege), aniž by se musel jejich následků nejprve dovolávat některý z účastníků, soud, ev. jiný orgán, přihlíží k takové neplatnosti z úřední povinnosti (ex officio), co do doby působí absolutní neplatnost od počátku (ex tunc), tj. úkon je neplatný od okamžiku svého vzniku.“

V souladu s konstantní judikaturou mají soudy zkoumat absolutní neplatnost zásadně k úřední povinnosti (ex officio) - k tomu zejména nálezy II.ÚS 91/98 ze dne 16.09.1998, nálezy IV.ÚS 576/2000 ze dne 12.04.2001, rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11. prosince 2003, sp. zn. 28 Cdo 1322/2003, rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13.5.2009, sp. zn. 26 Cdo 360/2008, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.4.2010, sp. zn.: 30 Cdo 4734/2009. Vrchní soud v Praze v napadeném Rozsudku však v rozporu s konstantní judikaturou nezkoumal a nepřihlédl k absolutní neplatnosti.

Dovolatel uvádí, že námítku nedostatku souhlasu příslušného orgánu obce s převzetím závazku (který byl údajně specifikován právě v dodatku k privatizačnímu projektu č. 23868) uvedl již ve svém podání ze dne 31.8.1994 (doručeném soudu dne 29.9.1994), tj. před soudem prvního stupně a před koncentrací řízení, ve kterém uvedl obecně „nebyl projednán v žádném orgánu obce“ a dále ve vyjádření k odvolání žalobce ze dne 24.11.1994 namítl nedostatek souhlasu rady s podpisem zápisu ze dne 1.8.1993. Dovolatel je s ohledem na výše uvedená rozhodnutí a rovněž s ohledem na obsah usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 04.11.2011, sp. zn.: 26 Cdo 5101/2009 přesvědčen, že **soudu byl důvod neplatnosti procesně korektním způsobem sdělen**, a soud se tak měl zabývat a posoudit namítaný nedostatek souhlasu orgánu obce (rady a zastupitelstva) s uzavřením Smlouvy o převodu, resp. s převzetím závazku, a tedy posoudit otázku absolutní neplatnosti. Dovolatel k tomu dále uvádí, že podáním ze dne 12.2.2010 doručeným soudu dne 24.3.2010 již namítl přesně absenci souhlasu zastupitelstva obce, tj. správně označil příslušný orgán obce.

Vrchní soud se však absolutní neplatností Smlouvy o převodu, popř. případného převzetí závazku nezabýval, což zdůvodnil následovně (viz. list č. 7): „V tomto směru shledal odvolací soud novým, a proto nepřipustným tvrzení žalovaného č. 1), obsažené poprvé v jeho podání ze dne 12.2.2010, doručené odvolacímu soudu osobně dne 24.3.2010, že obecní zastupitelstvo nedalo souhlas k uzavření smlouvy o bezplatném převodu majetku z 1.8.1993.“ Vrchní soud tedy nezkoumal absolutní neplatnost případného převzetí závazku z důvodu, že námítka nedostatku souhlasu byla Dovolatelem vznesena až v podání ze dne 12.2.2010 doručeným soudu dne 24.3.2010, tj. po údajné koncentraci řízení. K tomu Dovolatel pouze poznamenává, že nenamítl nedostatek souhlasu zastupitelstva s nabytím majetku, tento souhlas byl udělen 6.5.1993, ale s převzetím závazku z Úvěrové smlouvy.

Dovolatel k tomu uvádí, že Vrchní soud se měl, v souladu s povinností přihlídnout k absolutní neplatnosti ex officio, zabývat absencí souhlasu orgánu obce již s ohledem na námítku nedostatku „projednání v žádném orgánu obce“ učiněnou Dovolatelem dne 31.8.1994 a dále na námítku uvedenou ve vyjádření Dovolatele k odvolání žalobce ze dne 24.11.1994, ve kterém namítl nedostatek souhlasu rady s podpisem zápisu ze dne 1.8.1993. Rovněž se měl absolutní neplatností zabývat a posoudit ji na základě sdělení Dovolatele obsaženého v podání ze dne 12.2.2010, přestože bylo dle názoru Vrchního soudu učiněno

po koncentraci řízení, a to právě z důvodu povinnosti přihlížet k absolutní neplatnosti zásadně z úřední povinnosti.

Nadto Dovolatel uvádí, že Nejvyšší soud ve svém zrušovacím rozsudku Vrchnímu soudu výslovně uložil (sdělil závazný právní názor), že „Byla-li nabyvatelem majetku a případně i závazku z úvěru obec, musí úvaha o závaznosti úkonu starosty vycházet ze zákona o obcích ve znění účinném k datu učinění úkonů. Vzhledem k právním závěrům se však odvolací soud touto otázkou nezabýval a nehodnotil, zda úkonu starosty musel předcházet souhlas zastupitelstva.“ Dovolatel tedy uvádí, že se Vrchní soud absolutní neplatností nezabýval ani, přestože mu toto bylo výslovně dovolacím soudem uloženo.

4. Je možné rozhodnout o přistoupení dalšího žalovaného na návrh žalobce, který byl žalobcem učiněn až po zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně odvolacím soudem?

Dle ustanovení § 216 odst. 1 o.s.ř. „Ustanovení § 92, 97 a 98 pro odvolací řízení neplatí.“ Dle ustanovení § 92 odst. 1 o.s.ř. „Na návrh žalobce může soud připustit, aby do řízení přistoupil další účastník. Souhlasu toho, kdo má takto do řízení vstoupit, je třeba, jestliže má vystupovat na straně žalobce.“

Žalobce podal dne 17.5.1994 ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu, na základě které bylo zahájeno toto řízení. Žalobou podal proti žalovanému č. 1 (Dovolateli), žalovanému č. 2 (původně Fondu národního majetku, nyní České republice – Ministerstvo financí) a žalovanému č. 3 (společnosti Crystalex a.s.).

Na základě uvedené žaloby byl Krajským soudem v Hradci Králové vydán dne 14.11.1994, pod sp. zn.: 25 Cm 230/94 rozsudek, proti kterému žalobce podal odvolání. Dne 21.11.1995 bylo Vrchním soudem v Praze, jako soudem odvolacím vydáno usnesení, č.j.: 5 Cmo 715/94-150, kterým byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně ze dne 14.11.1994. Následně dne 30.4.1996 podal žalobce návrh na připuštění přistoupení dalšího žalovaného do řízení, a to žalovaného č. 4 (Crystalex, státní podnik). Žalobce se tedy domáhal připuštění přistoupení dalšího žalovaného sice za řízení před soudem prvního stupně, ale až poté, co v dané věci proběhlo odvolací řízení. O návrhu na připuštění přistoupení dalšího žalovaného bylo rozhodnuto dne 15.5.1996.

S ohledem na výše uvedené je tedy otázkou zásadního právního významu, zda může být soudem připuštěno přistoupení dalšího žalovaného do řízení (v daném případě žalovaného č. 4) provedené žalobcem až po skončení odvolacího řízení ve smyslu zákazu uvedeného v ustanovení § 216 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 92 odst. 1 o.s.ř.

5. Je možné rozhodnutím přiznat úroky z prodlení, které byly žalobcem žalobně uplatněny na základě rozšíření žaloby o úroky z prodlení doručené soudu až po zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně odvolacím soudem?

Dle ustanovení § 216 odst. 2 o.s.ř. „V odvolacím řízení nelze uplatnit nový nárok.“

Žalobce podal dne 17.5.1994 ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu, na základě které bylo zahájeno toto řízení. Žalobou (což vyplývá z označení sporu a petitu žaloby) se domáhal pouze zaplacení jistiny ve výši 16.799.909,- Kč (tj. bez příslušenství).

Na základě uvedené žaloby byl Krajským soudem v Hradci Králové vydán dne 14.11.1994, pod sp. zn.: 25 Cm 230/94 rozsudek, proti kterému žalobce podal odvolání. Dne 21.11.1995 bylo Vrchním soudem v Praze, jako soudem odvolacím vydáno usnesení, č.j.: 5 Cmo 715/94-150, kterým byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně ze dne 14.11.1994. Následně žalobce podáním ze dne 25.9.1996 podal návrh na rozšíření žaloby o úroky z prodlení z jistiny ve výši 25% ročně od 1.4.1994 do zaplacení. Žalobce se tedy domáhal rozšíření žaloby sice za řízení před soudem prvního stupně, ale až poté, co v dané věci proběhlo odvolací řízení. O návrhu na rozšíření žaloby pak v dané věci poprvé

rozhodnuto až 6.5.2008 (rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, č.j.: 42 Cm 23/2006-694).

S ohledem na výše uvedené je tedy otázkou zásadního právního významu, zda může být soudem připuštěno rozšíření žaloby provedené žalobcem až po skončení odvolacího řízení ve smyslu zákazu uvedeného v ustanovení § 216 odst. 2 o.s.ř. a zda může být na základě tohoto takto rozšířené žaloby přiznáno právo na zaplacení úroků z prodlení.

B/ Dovolatel spatřuje přípustnost dovolání podle ustanovením § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 237 odst. 3 o.s.ř. dále v tom, že napadený Rozsudek řeší otázku, která je soudy rozhodována rozdílně, a to zda je možné podat žalobu z „opatrnosti“ proti více žalovaným.

Žalobce podal dne 17.5.1994 ke Krajskému soudu v Hradci Králové žalobu, na základě které bylo zahájeno toto řízení. Žalobu podal proti žalovanému č. 1 (Dovolateli), žalovanému č. 2 (původně Fondu národního majetku, nyní České republice – Ministerstvo financí) a žalovanému č. 3 (společnosti Crystalex a.s.). Následně dne 30.4.1996 podal žalobce návrh na připuštění přistoupení dalšího žalovaného do řízení, a to žalovaného č. 4 (Crystalex, státní podnik). O návrhu na připuštění přistoupení dalšího žalovaného bylo rozhodnuto dne 15.5.1996.

Žalobce se v žalobě (ve znění opravy žalobního návrhu ze dne 25.5.1994) domáhal vydání rozhodnutí, že žalovaný č. 1 a č. 2 je každý povinen zaplatit žalobci jistinu a nahradit mu náklady. Dále uvedl, že pokud soud dospěje k závěru, že nedošlo k platnému přechodu závazků na žalovaného č. 1, navrhuje, aby vydal rozhodnutí, že žalovaný č. 3 je povinen zaplatit žalobci jistinu a nahradit mu náklady řízení. Z uvedeného vyplývá, že žalobce ponechával na soudu, aby místo něj rozhodl, kdo je pasivně věcně legitimován a je dlužníkem z úvěru a podal tedy žalobu z opatrnosti proti všem žalovaným (následně rozšíření o žalovaného č. 4), kteří dle jeho názoru jako dlužníci přicházeli v úvahu.

V průběhu řízení žalobce opakovaně měnil svůj žalobní návrh, když opakovaně měnil tvrzení o tom, kdo je pasivně věcně legitimován, a kdo je tedy dlužníkem z úvěru. Rovněž v podání ze dne 2.9.1997 žalobce výslovně uvádí, že navrhuje úpravu petitu v tom smyslu, že „a) pokud dojde soud k závěru, že závazek přešel na žalovaného č. 1..... b) pokud dojde soud k závěru, že závazek přešel na žalovaného č. 3, c) pokud dojde soud k závěru, že závazek zůstal na žalovaného č. 4.....“ Rovněž v tomto případě žalobce ponechal na soudu, aby místo něho určil, kdo je ve sporu pasivně věcně legitimován.

Dne 29.4.2008 pak žalobce navrhl další a dle Dovolateli dostupných informací konečnou změnu žalobního návrhu spočívajícího v tom, že navrhoval, aby všichni žalovaní byli zavázáni k plnění společně a nerozdílně. O připuštění této změny bylo rozhodnuto Krajským soudem v Hradci Králové dne 6.8.2008. Žalobce v návrhu výslovně uvádí, že „předkládanou úpravu považuje žalobce za odůvodněnou skutečností, že na základě předložených listin a zejména vyjádření účastníků, není zřejmé, zda původní úvěrová pohledávka v nesplacené části, přešla na právní nástupce v rámci schválených privatizačních opatření, nebo na základě těchto privatizačních opatření samostatně, smluvně převzetím závazku, anebo přechodem závazku ležícím na nemovitostech při jejich převodu na nového vlastníka.“ Rovněž v tomto případě žalobce ponechal na soudu, aby místo něho určil, kdo je ve sporu pasivně věcně legitimován.

Dovolatel uvádí, že otázka možnosti podat žalobu z „opatrnosti“ proti více žalovaným je v rozhodovací praxi soudů řešena rozdílně. Na jedné straně je zastáván názor, že žádné procesní ustanovení nebrání tomu, aby jeden a týž nárok byl žalobcem současně (samostatně) vymáhán po více žalovaných, s tím rizikem, že vůči některým (těm, jež pasivně legitimováni nejsou) ve sporu uspět nemůže (viz. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 29 Odo 121/2003, ze dne 11.11.2003, které je formulováno obecně). Na

druhé straně však Nejvyšší soud v usnesení ze dne 12.08.2011, sp. zn.: 23 Cdo 2215/2010 uvedl, že: „Soudy se shodly, že takovému návrhu nelze vyhovět (Žalobkyně po výzvě soudu k upřesnění návrhu požadovala, aby žalované 1) a 2) byly zavázány alternativně, tj. aby byla k plnění zavázána buď žalovaná 1) Mgr. M. H. nebo žalovaná 2) společnost Echinacea s.r.o.), neboť institut přistoupení dalšího účastníka k řízení slouží k tomu, aby v řízení bylo rozhodnuto proti oběma účastníkům, tedy proti původnímu žalovanému i proti přistoupiššímu žalovanému. Pokud žalobkyně požadovala, aby soud teprve na základě provedeného dokazování osvětlil, která z obou žalovaných má být vůči žalobkyni zavázána k úhradě žalovaného nároku, soud uvedl, že podle § 120 odst. 1 o. s. ř. jsou účastníci povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení, což znamená, že je vyloučeno, aby skutečnosti, které má účastník tvrdit, byly získány teprve provedeným dokazováním. V posuzovaném případě ale žalobkyně uplatnila jeden nárok s tím, že ponechává na soudu, aby místo ní určil toho, kdo je ve sporu z případně více žalovaných pasivně legitimován.“

Dovolatel je toho názoru, že žalobce v daném sporu přenáší povinnost tvrzení a důkazní na soud, když ponechává na rozhodnutí soudu, aby místo něho určil, kdo je ve sporu pasivně věcně legitimován, což se neslučuje se základními zásadami sporného civilního procesu (zejména zásadou projednací).

S ohledem na výše uvedené je tedy otázkou zásadního právního významu sjednocení judikatury v tom smyslu, zda může být podána žaloba, popř. soudem připuštěna změna žalobního návrhu, v případě, kdy žalobce z důvodu nejistoty o tom, kdo je pasivně legitimovaný v daném sporu, z „opatrnosti“ podá žalobu proti všem osobám (navrhne přistoupení dalších účastníků), kteří dle jeho názoru jako pasivně věcně legitimovaní přicházejí do úvahy.

V.

Dovolatel uvádí, že v řízení došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když Vrchní soud v Rozsudku nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího soudu.

Dle ustanovení § 226 odst.1 o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 243d odst. 1 o.s.ř. „Bylo-li rozhodnutí zrušeno a byla-li věc vrácena k dalšímu řízení, je soud prvního stupně vázán právním názorem odvolacího soudu.“ V praxi je pak zastáván jednotný názor, že nižší soud je vázán právním názorem vyššího soudu jak při posuzování otázek hmotného práva, tak při aplikaci procesních předpisů, a to včetně pokynů, jak má být dále postupováno po procesní stránce

Nejvyšší soudu České republiky v rozsudku ze dne 29.3.2011, č.j.: 32 Cdo 2858/2010-914, vyslovil závazné právní názory pro odvolací soud, a to konkrétně:

- a) „Pro posouzení nároku žalobkyně je proto rozhodující, zda závazek ze smlouvy o úvěru, přešel-li na Fond, byl z Fondu převeden na žalovaného 1). K převodu mohlo dojít jedině smlouvou uzavřenou mezi Fondem a žalovaným 1). V projednávané věci tak právním důvodem převodu závazku mohla být jen dohoda o převodu, k níž byl sepsán zápis o převzetí majetku. Nebyl-li závazek v dohodě o převodu uveden, pak práva a závazky, která přecházejí spolu s privatizovaným majetkem, určuje ustanovení § 15 odst. 1 zákona.“
- b) „Vzhledem k tomu, že nabyvatelem tohoto majetku, příp. i závazku ze smlouvy o úvěru, byla obec, je třeba úkony učiněné starostou obce v souvislosti s nabytím a převzetím majetku (i závazku) posoudit podle příslušných ustanovení zákona o obcích, ve znění účinném k datu, kdy tyto úkony byly učiněny.“

Co se týká závazného právního názoru uvedeného pod písmenem a) výše, k tomu Dovolatel odkazuje na tvrzení uvedená výše v tomto dovolání. Žalobce pouze shrnuje, že Vrchní soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího soudu a konstantní judikaturu v tom smyslu, že při posouzení přechodu závazku na Dovolatele vycházel pouze z privatizačních dokumentů (nikoli ze Smlouvy o převodu a popř. znění § 15 odst. 1 Zákona, jak mu bylo uloženo).

Co se týká závazného právního názoru uvedeného pod písmenem b) výše, k tomu Dovolatel odkazuje rovněž na tvrzení uvedená výše v tomto dovolání. Žalobce pouze shrnuje, že Vrchní soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího soudu a konstantní judikaturu v tom smyslu, že neposoudil nabytí a převzetí majetku (i závazku) podle příslušných ustanovení zákona o obcích, jak mu bylo výslovně uloženo. Vrchní soud tak nezkoumal, zda k případnému přechodu závazku z Úvěrové smlouvy udělilo souhlas zastupitelstvo obce, ačkoliv absence tohoto souhlasu způsobuje absolutní neplatnost právního úkonu.

K tomu Dovolatel pouze uvádí, že právní názor nadřízeného soudu, kterým zavazuje soud nižšího stupně a dává mu jasný pokyn, jak má v konkrétní věci postupovat, nelze považovat za zásah do práva soudce nižšího soudu na nezávislé rozhodování a v jeho rámci na vyjádření nezávislého právního názoru (viz. nálezn Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 2420/11, ze dne 16.11.2011).

VI.

Přestože si je žalobce vědom znění ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. považuje za nutné upozornit alespoň na některé zásadní vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

V řízení před odvolacím soudem došlo ke změně obsazení senátu, který věc rozhodoval, aniž by byl dodržen postup dle § 119 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 215 odst. 2 o.s.ř. a aniž by o tom byli účastníci soudem informováni a poučeni. Senát odvolacího soudu 9 Cmo byl původně složen a rozhodoval ve složení JUDr. Daniela Menclová, předsedkyně senátu, JUDr. Marie Grygarová a JUDr. Vladislava Riegrová, Ph.D., členové senátu. Senát v tomto složení činil veškeré úkony a rozhodoval (např.: usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27.11.2009, č.j.: 9 Cmo 489/2008-776) v tomto složení, a to až do předvolání k ústnímu jednání, které bylo učiněno a podepsáno dne 12.3.2010 JUDr. Ladislavem Derkou, jako předsedou senátu. Na ústním jednání konaném dne 24.3.2010 pak senát rozhodoval ve složení JUDr. Ladislav Derka, předseda senátu, JUDr. Daniela Menclová a JUDr. Marie Grygarová jako členové senátu. Ve spise není založen žádný dokument, který by změnu obsazení odůvodňoval (ve spise je obsažen pouze pokyn pro kancelář k obeslání účastníků na ústní jednání konané dne 24.3.2010, kde je přeškrtnuto jméno JUDr. Menclové, jako předsedkyně senátu a jako předseda senátu je nově uveden JUDr. Derka).

Na ústním jednání konaném dne 24.3.2010 nebyli účastníci seznámeni se změnou obsazení senátu a ani nebyl (v rozporu s ustanovením § 119 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 215 odst. 2 o.s.ř.) nový člen senátu (resp. předseda) seznámen s přednesy účastníků a s provedenými důkazy. Uvedené ani nevyplývá z protokolu o jednání konaném dne 24.3.2010, kde je pouze uvedeno: „Bez námitek proti obsazení senátu, bez procesních návrhů.“ V této souvislosti Dovolatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 26 Cdo 366/2001, ze dne 20.11.2002, ve kterém je uvedeno, že „Dojde-li ke změně složení senátu odvolacího soudu, musí být, aby byly výsledky dosavadního jednání použitelné, z textu protokolu zřejmé, že došlo ve smyslu § 119 o.s.ř. k seznámení všech členů senátu s přednesy účastníků a s provedenými důkazy.“ Z uvedeného tedy vyplývá, že přímo z textu protokolu musí vyplývat, že ve smyslu § 119 o.s.ř. došlo k seznámení všech členů senátu s

přednesy účastníků a s provedenými důkazy, což v daném případě obsahem protokolu není a ani se tak nestalo.

Dovolatel tedy uvádí, že výše uvedeným postupem došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny (viz.: usnesení Ústavního soudu ze dne 23.02.2009, IV.ÚS 576/08).

Jak již výše Dovolatel uvedl, namítá rovněž, že se Vrchní soud v Rozsudku **neřídil závazným právním názorem dovolacího soudu**. Dále Dovolatel namítá, jak již uvedl rovněž výše, že v daném řízení bylo **rozhodnuto o změně žaloby poprvé až 2008**.

VII.

Návrh na odklad vykonatelnosti Rozsudku

Dovolatel tímto navrhuje, aby dovolací soud v souladu s ustanovením § 243 o.s.ř. odložil vykonatelnost Rozsudku, tj.: rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2011, č.j.: 9 Cmo 489/2008-959, a to do právní moci rozhodnutí, kterým bude toto dovolací řízení skončeno.

Dovolatel uvádí, že **neprodleným výkonem Rozsudku by mu mohla být způsobena újma na jeho právech**, k čemuž uvádí následující:

V souladu s teorií i právní praxí je předpokladem pro odložení vykonatelnosti Rozsudku splnění následujících podmínek:

- dovolání má všechny náležitosti, je dostatečně určité, srozumitelné a nemá tedy vady, které by bránily v pokračování v dovolacím řízení,
- dovolání bylo podáno včas k tomu legitimovaným účastníkem a je přípustné, a
- podle obsahu spisu je pravděpodobné, že dovolání bude úspěšné.

Dovolatel je přesvědčen, že toto dovolání obsahuje veškeré náležitosti uvedené v ustanovení § 241a odst. 1 o.s.ř., je určité, srozumitelné, nemá vady, které by bránily v pokračování v dovolacím řízení, je řádně odůvodněno a je podáno včas a oprávněnou osobou. Žalobce je dále přesvědčen, že s ohledem na konstantní judikaturu a výše uvedené, je dovolání přípustné a je pravděpodobné, že bude úspěšné. S ohledem na výše uvedené je Dovolatel přesvědčen, že byly splněny veškeré podmínky pro možnost odložení vykonatelnosti Rozsudku.

Dovolatel uvádí, že Rozsudek je pravomocný a vykonatelný. S ohledem na tuto skutečnost může žalobce podat návrh na nařízení výkonu rozhodnutí k vymození přiznané pohledávky proti Dovolateli. Nařízením výkonu rozhodnutí by došlo k zásadnímu omezení možnosti Dovolatele nakládat s jeho majetkem a zvýšily by se náklady daného sporu (které jsou již nyní velmi vysoké) o náklady exekučního řízení.

Dovolatel je veřejnoprávní korporací, která musí zabezpečovat své řádné fungování, k čemuž potřebuje volně nakládat se svým majetkem. Rovněž za účelem řádného uspokojování potřeb jeho občanů, musí mít možnost volně nakládat se svým majetkem. Kdyby toto bylo v důsledku nařízení exekuce znemožněno, došlo by k závažnému zásahu do práv Dovolatele. Tímto zásahem by byla způsobena újma nejenom Dovolateli, ale rovněž i třetím subjektům, zejména občanům Města Harrachov (Dovolatele). Dovolatel v této souvislosti uvádí, že jako veřejnoprávní korporace disponuje ročním rozpočtem v přibližné výši 30 mil. Kč, když žalobci soudně přiznaná pohledávka tento rozpočet přesahuje více než dvojnásobně, a je tedy jednoznačné, že výkonem Rozsudku by musel být postižen rovněž hmotný majetek Dovolatele (obce), který slouží rovněž potřebám občanů Dovolatele.

Vzhledem k tomu, že doposud nebylo rozhodnuto o dovolání, jako o mimořádném opravném prostředku, které by mělo být s ohledem na výše uvedené dle názoru Dovolatele

úspěšné, bylo by v rozporu s oprávněnými zájmy nejenom Dovolatele, ale rovněž i žalobce a třetích osob, aby byla již nyní pohledávka vymáhána. Rovněž v tomto případě odpadá případná obava žalobce, že by pravomocně přiznaná pohledávka nebyla Dovolatelem uhrazena, a to s ohledem na jeho veřejnoprávní povahu.

S ohledem na výše uvedené Dovolatel navrhuje, aby Nejvyšší soud České republiky vydal usnesení, kterým odloží vykonatelnost rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2011, č.j.: 9 Cmo 489/2008-959, a to do právní moci rozhodnutí, kterým bude toto dovolací řízení skončeno.

VIII.

Návrh na přikázání věci k dalšímu řízení jinému senátu

Na základě § 221 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 243b odst. 5 o.s.ř. zruší-li odvolací (dovolací) soud rozhodnutí proto, že nebyl dodržen závazný právní názor (§ 226 odst. 1, § 235h odst. 2 věta druhá a § 243d odst. 1) nebo že v řízení došlo k závažným vadám, může nařídít, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát (samosoudce), nebo přikázat věc k dalšímu řízení jinému soudu prvního stupně, kterému je nadřizen.

Dovolatel uvádí, že Vrchní soud v Rozsudku nerespektoval závazný právní názor vyslovený dovolacím soudem ve zrušovacím rozsudku, jak již bylo výše uvedeno.

Dále Dovolatel uvádí, že v řízení došlo k závažným procesním vadám, jak již bylo rovněž uvedeno výše. Dovolatel však v této souvislosti upozorňuje na zásadní vadu řízení, kterou spatřuje v tom, že před odvolacím soudem došlo ke změně obsazení senátu, avšak o této změně nebyli účastníci žádným způsobem informováni, ve spise o tomto není rovněž žádná informace, a rovněž ve smyslu § 119 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 215 odst. 2 o.s.ř. nebyl nový člen senátu (resp. předseda) seznámen s přednesy účastníků a s provedenými důkazy.

Dovolatel k tomu uvádí, že s ohledem na postup odvolacího soudu v řízení, dále s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí Rozsudku, a dále s ohledem na skutečnost, že JUDr. Derka nevyhověl žádosti Dovolatele o odročení jednání nařízeného na 1.11.2011, ačkoli k tomu dle názoru Dovolatele byly splněny veškeré podmínky (žádost Dovolatele byla doručena soudu dne 18.10.2011, tj. v dostatečném předstihu před jednáním, a s ohledem na celkovou dobu trvání řízení – téměř 10 let, nelze již ani argumentovat neodůvodněným prodlužováním řízení), má Dovolatel důvodné pochybnosti o nepodjatosti JUDr. Derky resp. senátu odvolacího soudu, který rozhoduje tento spor.

S ohledem na skutečnost, že nebyl odvolacím soudem respektován závazný právní názor dovolacího soudu a odvolací soud rozhodoval v senátu, u něhož došlo ke změně jeho členů, ačkoli o tom nebyli účastníci informováni a ani nový člen senátu nebyl seznámen s přednesy účastníků a s provedenými důkazy, Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud na základě § 221 odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 243b odst. 5 o.s.ř., pokud zruší Rozsudek, nařídil, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát Vrchního soudu.

IX.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Dovolatel

n a v r h u j e

aby dovolací soud podle § 243 o.s.ř. odložil vykonatelnost rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2011, č.j.: 9 Cmo 489/2008-959, dále dle § 243b odst. 3. o.s.ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2.6.2008, č.j.: 42 Cm 23/2006-728, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 1.11.2011, č.j.: 9 Cmo 489/2008-959, a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, s tím, že dle § 221 odst. 2 o.s.ř. (ve spojení s § 243b odst. 5 o.s.ř.) nařídí, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný senát Vrchního soudu.

Město Harrachov